Присвячується всій християнській еліті,

як за кордоном так і на Батьківщині (з любов'ю)

У Федори та Івана

Із сусіднього села,

Уродили баклажани

І молва в селі пішла,

Що такого урожаю

За сто років у селі,

Ще ніхто не пам'ятає,

Ні дорослі, ні малі.

Сам Іван очам не вірив,

Бо були такі плоди,

Що рулеткою він міряв,

Все ходив туди сюди.

І два метри і три метри,

Бугаї такі лежать,

Взяв він жінку, сина Петра -

Не котнуть і не піднять.

Отаке благословіння

На город до них прийшло,

Хоч купив просте насіння

А воно таке зросло.

Поз'їзджались журналісти,

З телебачення новини,

Не дадудь йому присісти

У спокої ні хвилини.

Все розпитують Івана

Про отії чудеса,

І подать заявку прагнуть,

До Рекордів Гінесса.

Після того всього діла

І Федору, і Івана

В церкві наче підмінили,

Ніби їм кричать осанна.

І простий сільський Іван

Ніс підняв і загордився,

Бо ж в городі баклажан

Йому, бачте, уродився.

А коли прийшла пора

Урожай з полів зібрати,

То дорослі й дітвора,

Заходились помагати.

Надривали животи,

Бігали все до криниці

Поки всі оті плоди,

Закотили до півниці.

Тут Іван став розмишляти,

Що " Такого Хазяя,

Як мене не розшукати,

І блаженний тільки Я!

-Певно я такий безгрішний,

Добрих діл стільки зробив,

І тому такий успішний,

Бог мене благословив".

Пролітали дні за днями,

Тут зима вже надійшла,

І Федора баклажани

В льох провідати пішла.

Чути крик Федори з льоху:

-"Горе? горечко! Іван!

Урожай покрився мохом,

І погнив наш баклажан!"

От яке велике горе

У сім'ю до них прийшло,

Проливали сльозів море,

Та ніщо не помогло.

Так за того Баклажана

У депресію ввійшов,

Не впізнать було Йвана,

Мало з церкви не пішов.

...

Може й ви себе впізнали

У лиці оцих людей?

Чи урок для себе взяли,

Чи приклали до ушей?

Біблія говорить певно,

Серця свого не ложіть,

Бо багацтво це непевне

Зробить крила й полетить!

Може більшії дарунки

Носите до свого дому,

Тільки з Господом стосунки,

Не будуйте на земному.